

Ο Μπεσσαλχίμς

1. ι τα ζαμάνια μι τα κιρούς γιέζην ένας γιρότ' ς, είχ' ένα μυλάρ'. Γαρίπ'ς, ούλ' τ' νοικουκυρία ήτουν ένα μυλάρι. **Βοτ.** 'Τός γιέλιθ', νι τ' αυτό τ' που γιέλιθ', που πήριν **ραζμέρς** γιέζην.
2. Αχ τα βραδέις... Ένα μπιρνό πάει, ντρανά το... μίς' μυλάρ' τα σακούλια στσισμένα, τ' αλεύρατα ανακατ'μένα. Τι πράμα γιέν', αυτό δεν μπουρεί να τ' μάθ'. Τ' άλλου του βραδύ **ρισέβ** να φυλάξ'. Φύλαγιν, **ζνάτσιτ**, γιέρτ' ένα αλιπού. 'Ηρτε ένα αλιπού: χτύπ'σ' πιάτ' τα σακούλια, τραβά στσιζ', κιουνών' 'κεί κάτ' τα αλεύρατα. 'Τός χτύπ'σ' πιάκ' τη 'χ ράδ. Πιάκ' τη 'χ ράδ', λέει: «Τι... τι μ' κάνεις 'μένα ζαράρ;» Το γυρίζ', λέει: «'Πέλα μ', 'γώ θα... 'γώ θα σ' αρραβωνιάζ' σ' βασιλέα τη' γκόρ'!» «**Νου** τι έν'... τι... τίγα λόγια λέ'ες συ μ... συ μένα; Βασιλέας... να παχ στ' αυτόνα να έν', θα μι σκουτώσ' σαγατνά!» «Να μη φουβάσ', 'γώ θα τα χάνου ούλα π'α».
3. 'Πέλ'σ' αυτός του τα ράχ... του τ' αλιπού. **Νου** τώρα τι θα... τι θα κάν'; Κάθιτ' γαρίπ'ς, πιριμέν'.. να βραδύν να έρτ' τ' αλιπού: θα πα'αίν' να 'ρραβουνιαστεί. Ντρανά, αρχίς' να βραδύν, γιέρτ' τ' αλιπού. Γιέρτ': «'Αντι, θα πα'αίνουμ'!» **Νου**, πήρ' τουν, πα'αίνουν σ' βασιλέα να 'ρραβουνιάσουν την γκόρη τ. 'Τός εμ πα'αίν' εμ φουβάτ', γαρίπ'ς. 'Τή νέει: «Να μη φουβάσι, 'γώ θα τα χάνου ούλα π'α!» Κι ουρμουνεύ' τουν σ' στρατέις, λέει: «Σα... ρβ... σας 'ρριβουνιάσουμ', λέει, θα βάλουν τραπέζ' να μας τιμήσουν. **Α** συ να μη τρώ'εις, λέει, ώσπου τα καίγουν τα κηρία, λέει, να μη τρώ'εις, θα σ' δουν πους δεν έχ'ς δόντια, λέει. **Ο, α** ύστερα 'γώ θα σούκ'σου πάν', θα αρχινίς' να χουρέψ', μι τ' ράδ' μ' θα σβήσ' τ' λάμπα τουν. Ατότ' συ τσάλκα-τσάλκα φάι, **σόμπ** ώσα να γιέβρουν λάμπα να κάν', να χουρτάς'ς».
4. **Νου**, πήγαν ακεί βραδύ... ακεί τ' βασιλεί τ' ασκέρια στέκουντιν, δε τουν 'πιλάρουν. Τ' αλιπού τρέχε έμπρου τ', λέει: «'Μείς... μεί' τίτικτοι άθωρποι, έρκουμ'στιν να βα... να 'ρραβουνιάσουμ', λέει, χράζιτ' να μας 'πιλάρτ'. 'Τός έν' άρχουντας!» Α βασιλέας... **Λισ μπι** άρχουντας να 'ίν'τουν', πόριν να δώιτ τη γκόρη τ'.
5. **Οτ** 'πέλ'σαν τ'ς, πήι τ' αλιπού αρχέσ' να κάν' λαχαρντί... **Νου**, μπίτιψαν τ' ακεί τ' λαχαρντί τουν, έβαλαν τραπέζ' ακεί τίμ'σαν τ'ς. Τ' αλιπού έβαλι τ'λόγ' πους μέθ'σ'. **Ρεσίλς** να τραγου... να τραγουδήσ', να χουρέψ', έσεις' τ' ράδ' τ' 'ντώκ' τ' κηρί, τουν χάλασι 'κεί κάτ'. «Ε **νου**... μ... **σιτσάς!** Βασιλείς! Άρχουντες! **Σιτσάς** κα... κάνουμ' τα. **Νιτσό**. Να μη κάνιτ' **μπισποκόιτσα**, να μη κάνιτ' **μπισποκόιτσα!**» Ώσα να γιέβρουν να γιέψουν τα κηρία τουν, Μπισσαλχίμς χόρτασ'.

Ο Μπεσσαλχίμς

-
1. ία φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας γέροντας που τον λέγαν Μπεσσαλχίμ. Ήταν τόσο φτωχός που όλο του το νοικοκυριό ήταν μόνο ένας μύλος. Άλεθε το σιτάρι και από το μερίδιο που κρατούσε έβγαζε το ψωμί του.
  2. Πάει ένα πρωί στο μύλο και βρίσκει τα μισά σακούλια σκισμένα και τα αλεύρια χυμένα. «Τι πράγμα είναι αυτό;» ρωτάει απορημένος. Ο Μπεσσαλχίμς δεν μπορούσε να καταλάβει αυτά που είδε.

- Το άλλο βράδυ αποφασίζει να φυλάξει το μύλο. Και ενώ φύλαγε για κάμποση ώρα να σου και έρχεται μία αλεπού. Ήρθε, όρμησε, πιάνει τα σακούλια, τα τραβάει, τα σκίζει και χύνει κάτω τ' αλεύρια. Ο Μπεσσαλχίμς ορμάει, την πιάνει από την ουρά και της λέει: «Γιατί μου κάνεις τέτοια ζημιά;» Αυτή γυρίζει και λέει: «Άσε με κι εγώ θα σε αρραβωνιάσω με την κόρη του βασιλιά!» «Μα τι μου λες τώρα; Αν πάω στον βασιλιά με τέτοια πρόταση, θα με σκοτώσει αμέσως!» «Μη φοβάσαι κι εγώ θα τα κανονίσω όλα!»
3. Έτσι άφησε ο Μπεσσαλχίμς την ουρά της αλεπούς. Λοιπόν τι να κάνει τώρα ο καημένος; Κάθεται και περιμένει να βραδιάσει, όταν να σου κι έρχεται η αλεπού. «Άντε! Έλα να πάμε!» του λέει η αλεπού. Λοιπόν, τον παίρνει και πηγαίνουν στον βασιλιά για να αρραβωνιαστεί την κόρη του. Ενώ πηγαίνουν, ο φτωχός Μπεσσαλχίμς φοβάται, και αυτή του λέει: «Μη φοβάσαι! Εγώ θα τα κανονίσω όλα», και τον συμβουλεύει ενώ πηγαίνουν στο δρόμο. «Θα σας αρραβωνιάσουμε, του λέει, θα κάνουν τραπέζι για να μας τιμήσουν, αλλά εσύ να μην φας όσο τα κεριά είναι αναμμένα, για να μη σε δουν ότι δεν έχεις δόντια. Όμως ύστερα εγώ θα σηκωθώ και θ' αρχίσω να χορεύω. Με την ουρά μου θα σβήσω τα κεριά τους, οπότε στο άψε – σβήσε να φας να χορτάσεις μέχρι να βρουν ν' ανάψουν άλλα κεριά».
  4. Λοιπόν, φτάσανε εκεί το βράδυ, αλλά οι στρατιώτες του βασιλιά στέκονται και δεν αφήνουν να περάσει. Τότε η αλεπού τρέχει μπροστά τους και λέει: «Εμείς είμαστε σημαντικοί άνθρωποι· ήρθαμε για να κάνουμε αρραβώνες με την κόρη του βασιλιά και χρειάζεται να μας αφήσετε να περάσουμε· αυτός είναι ο άρχοντας!» Για τον βασιλιά θα ήταν αρκετό να δώσει την κόρη του σε όποιον ήταν άρχοντας.
  5. Έτσι τους άφησαν να περάσουν· πηγαίνει η αλεπού και αρχίζει να βγάζει λόγο. Όταν λοιπόν είχε τελειώσει το λόγο, έβαλαν τραπέζι εκεί για να τους τιμήσουν. Και τότε η αλεπού κάνοντας την μεθυσμένη αποφασίζει να τραγουδήσει, να χορέψει και κουνώντας την ουρά της χτυπάει τα κεριά και τα ρίχνει κάτω. «Βασιλιάδες! Άρχοντες! Φώναξαν οι υπηρέτες, θα τα ανάψουμε αμέσως! Μην ανησυχείτε καθόλου!». Όσοι να βρουν ν' ανάψουν τα κεριά τους όμως, ο Μπεσσαλχίμς έφαγε και χόρτασε.

6. **Νου**, έκαμαν λαχαρντί, τώρα θα... θα έχουν ντουγκούν. Μπεσσαλχίμς λέει ακρυφά τ' αλιπού: «Μα τίγα ντογκούν, μα πού θα κάνου 'γώ ντουγκούν; 'Γώ δεν έχ' αχ μυλάρ' τίτκας π'α άλλ'!» «Να μη νοιάζισ'!» λέει. «**Νου** αύρ', **ζνά-τσιτ**, 'τοιμαστείτ', θα έρκουμ'στιν να... να πάρουμ' νύφ'».
7. Διάβαν' τ' αλιπού μι τ' Μπισσαλχίμ, Μπισσαλχίμς κλαίει κάθ', λέει: «Ατώρα τόσου, θα μι σκουτώσουν! Μα τι θα κάνου 'γώ, λέει, πού θα την φέρ' 'γώ τ' βασιλέα τή' γκόρ';» **Οτ**, βράδυν, έρτ' τ' αλιπού: «'Αντι, θα πα'άινουμ'!» «'Μή, λέει, πού... πού πάεις συ 'μένα; 'Τός τώρα θα 'ντα'... θα μ' δει, λέει, έιτσ' ένα, θα μ' σκουτώσ'!»... «Να μη φουβάσι! Έλα, άιντι».
8. Πα'άινουν. **Α** τίγα βιάβιναν είχ' ένα ντούνα, του 'ίν'τουν μούν' πηλό... 'π' όψη. Του αλιπού πιάν' 'κουντά τουν Μπισσαλχίμ μία' στ' αυτό τ' ντούνα. Τους λαπώθ' ... ινίθ' ... δε μπουρεί να βγει. Απλόγ' 'τή έδραμ' δά'ην ακεί σ' βασιλέα, λέει: «Τίγα ίρκαμ'στιν, τίγα 'ξέβ' γιένα αλίμ-καλίν, του γαμπρό σας σκούτ'σ' τουν μίσ' τ' αυτό του λάσηπ' 'τός ινίθ' ... δεν μπουρεί να βγει. Τσάλκα συρέτ' βγάλτ' τουν, μιταλλάξ' τουν, 'τός τίτουκ' κουστιούμ' φόριν!» **Νου**, βασιλείς τσάλκα 'δώκ' **πρικάζ**, ως ακείαδώ... πήγαν γιέβγαλαν τουν, πήγαν τουν σ' μπάνια βιέλουσαντουν, μιτάλλαξαν τουν, πήγα' φόριασαν τουν τίτικ' κουστιούμ', Μπισσαλχίμς ζει ντιπ στο όνειρ'τβα.
9. Τώρα διάβαν πήραν νύφ', πα'άινουν. Μπεσσαλχίμς κουβίζε τ' αλιπού, λέει: «Μα πού θα πα'άίνου μ' τώρα, πού θα την πάγουμ';» «Να μη νοιάζισ', λέει, 'γώ θα πα'άίνου αέμπρου, 'σεις ελάτε 'π' πίχου μ', λέει». Τώρα πα'άινουν, βασιλεί ψίκ' μέγα! Τ' αλιπού διάβη' γιέμπουρ. Αυτοί πα'άινουν, Μπισσαλχίμς φουβάτ'... πα'άιν αυτό τ' στράτα, μα **θιτ** ξέρ' πού πα'αίν' π'α!;
10. Αυτό τ' αλιπού τίγα πα'αίν ντρανά ένα **τσερεντά** χτηνά. Λέει: «Απ' πίχ' έρκουτ' τ' βασιλεί τ' ασκέρι, θα ρουτήσουν τίν'ς χτηνά γιέν'. 'Σεις πισέτ' «Μπισσαλχίμ!». **Γιενάτσε** θα σας σκουτώσουν! Θα τα πάρουν τα...» «**Τα** γιο'! Μόνι... Μόνι 'ς μας 'φήχουν ζωντανοί». Πα'αίν κι άλλ' ακεί, ένα κουπάδ' πρόβατα. Λέει: «τσουμπανέι! γιέρκουντι πίχ' τ' βασιλεί τ' ασκέρι, θα ρουτήσουν τίν'ς πρόβατα έν'. 'Σεις πισέτ' «Μπισσαλχίμ!». **Α το** θασας σκουτώσουν!» **Σογλασίλις**. Πα'αίν' κι άλλ' ακεί, ένα **ταμπούν** άλ'γα. 'Τός πάλ' λέει: «Γιέρκουντι νι πίχ' τ' βασιλεί τ' ασκέρι, πισέτ'... θα ρουτήσουμ', πισέτ' «Μπεσσαλχίμ!». **Νου**, γλίτσιτ' **ουζέ** γιέκαν' τουν νοικουκυρία τ' Μπεσσαλχίμ.
11. Απ' πίχ' έρκουντεν τ' ασκέρια, τα ψίκ. 'Ηρταν στα χτηνά, ρουτούν: «Τίν'ς χτηνά έν';» «Μπεσσαλχίμ!» «Ω, λέγουν, άρχουντας γαμπρό μας!» Πα'άινουν κι άλλ' ακεί, ρουτούν: «Ταπρόβατα;» «Μπεσσαλχίμ!» Πάλι τηρ'ν.
12. **Α** τ' αλιπού **έτιμ θρέμενιεμ** διάλ' κι άλλ' ακεί. Ακεί είχ' μίσ' τ' **λιες** φιλιουρτέν **ντθορέτς** μέσα έζηναν δώδεκα **ραζμπόνικ**. **Οτ** 'φτό πήι τσάλκα αμέσα, λέει: «Έρκουντεν τ' βασιλεί τ' ασκέρια' σηκώθαν απάν' σα... να σας σκουτώσουν!» «**Ωι**, μα τι θα κάνουμ', πού θα μουλουθούμ';» Λέει: «**Γιέστ πόγριπ**. Ούλ' π'α, λέει, αμέσα 'γώ θα τ' σφαλίς', θα που πους δεν είν' αδώ... 'Γώ θα είμαι αδώ».

6. Λοιπόν, συμφώνησαν να κάνουν τον γάμο. Ο Μπεσσαλχίμς λέει κρυφά στην αλεπού: «Μα για πιο γάμο μιλάς! Μα πού θα τον κάνουμε; εγώ εκτός από τον μύλο δεν έχω τίποτα άλλο». «Να μην σε νοιάζει» του λέει η αλεπού και μιλώντας στον βασιλιά: «Λοιπόν, να προετοιμαστείτε· αύριο θα έρθουμε να πάρουμε τη νύφη!».
7. Επιστρέφουν λοιπόν στο μύλο με τον Μπεσσαλχίμ, αλλά εκείνος κάθεται, κλαίει και λέει: «Με τόσα πολλά σίγουρα θα με σκοτώσουν! Μα τι θα κάνω εγώ τώρα; πού θα πάρω την κόρη του βασιλιά;» Όταν βράδιασε πάλι έρχεται η αλεπού. «Άντε να πηγαίνουμε!» Του λέει. «Μα πού θα με πας εσύ; Όταν ο βασιλιάς δει ότι τα πράγματα έτσι είναι, θα με σκοτώσει!» «Μη φοβάσαι! Έλα! Άντε!».
8. Και όπως πηγαίνουν στο δρόμο, συναντούν ένα ποτάμι γεμάτο λάσπη. Η αλεπού πιάνει και σκουντά τον Μπεσσαλχίμ μέσα στο ποτάμι και τότε μόνη της έτρεξε, πήγε στο βασιλιά και του λέει: «Όπως ερχόμασταν, ξαφνικά σηκώθηκε ανεμοστρόβιλος και έριξε τον γαμπρό σας μέσα σ' ένα ποτάμι γεμάτο με λάσπη και τώρα δεν μπορεί να βγει. Γρήγορα πηγαίνατε, βγάλτε τον και αλλάξτε του τα ρούχα! Αυτός φορούσε ένα τόσο ωραίο κοστούμι!» Λοιπόν, ο βασιλιάς άμεσα έδωσε διαταγή να πάνε να σώσουν το γαμπρό. Δεν πέρασε πολλή ώρα, όταν οι υπηρέτες έβγαλαν τον Μπεσσαλχίμ απ' το ποτάμι, τον πήγαν και τον έκαναν μπάνιο, του άλλαξαν τα ρούχα και του φόρεσαν ένα τόσο ωραίο κοστούμι που ο Μπεσσαλχίμς νόμιζε ότι ζει ένα όνειρο!
9. Τώρα πήγαν, πήραν τη νύφη και την πάνε στο σπίτι του γαμπρού. Ο καημένος συνεχίζει να ενοχλεί την αλεπού και της λέει πάλι: «Μα πού θα πάμε τώρα; πού θα την πάμε;» «Μη σε νοιάζει, του λέει αυτή, εγώ θα πηγαίνω μπροστά και εσείς ελάτε από πίσω μου». Έτσι συνέχισε η βασιλική πομπή το ταξίδι της. Η αλεπού περπατούσε μπροστά. Και ενώ αυτοί πήγαιναν, ο Μπεσσαλχίμς φοβόταν, γιατί δεν ήξερε ούτε πού θα τον έβγαζε ο δρόμος.
10. Στο μεταξύ η αλεπού όπως πήγαινε, βλέπει ένα κοπάδι με αγελάδες και λέει στους βοσκούς: «Από πίσω μου έρχονται οι στρατιώτες του βασιλιά και θα σας ρωτήσουν «Ποιανού είναι αυτές οι αγελάδες;» Εσείς να πείτε «Του Μπεσσαλχίμ!» Αλλιώς θα σας σκοτώσουν!» Πηγαίνει η αλεπού πιο μπροστά, συναντάει ένα κοπάδι πρόβατα και λέει: «Τσοπάνηδες! Έρχονται από πίσω μου οι στρατιώτες του βασιλιά και θα σας ρωτήσουν «ποιανού είναι αυτά τα πρόβατα;» Εσείς να πείτε «του Μπεσσαλχίμ!» αλλιώς θα σας σκοτώσουν!» Αυτοί συμφώνησαν. Πηγαίνει η αλεπού πιο πέρα και συναντάει ένα κοπάδι με άλογα, τους λέει πάλι: «Έρχονται από πίσω μου στρατιώτες του βασιλιά και θα σας ρωτήσουν «ποιανού είναι αυτά τα άλογα;» εσείς να πείτε «του Μπεσσαλχίμ!» αλλιώς, θα σας σκοτώσουν!». Λοιπόν αυτή γλύτωσε· έκανε πια το νοικοκυριό του Μπεσσαλχίμ.
11. Από πίσω ακολουθεί η βασιλική πομπή. Βλέπουνε τις αγελάδες και ρωτούν: «Ποιανού είναι αυτές οι αγελάδες;» «Του Μπεσσαλχίμ!» «Ω! λένε, ο γαμπρός μας είναι άρχοντας!» Πηγαίνουν κι άλλο παραπέρα και ρωτούν: «Ποιανού είναι αυτά τα πρόβατα;» «Του Μπεσσαλχίμ!» πάλι απάντησαν οι τσοπάνηδες.
12. Όμως η αλεπού την ίδια ώρα πέρασε και έφτασε ακόμα πιο μακριά. Εκεί υπήρχε μέσα στο δάσος ένα χρυσό παλάτι, που ζούσαν δώδεκα ληστές. Λοιπόν μπή-

Τούτ' π'α ούλ' γιένας πích' 'ναν να ρ' μίσ' σ' αυτό τ' **πόγριπ**. Τ' αλιπού αφά-
λισ' τα μπόρτ'ς. Αδ' απλόγ' τ' άνοιξ' τα μπόρτ'ς, έκαν' **ποριάντοκ**, γυάλ'
πάσ' **ταβορότ'ς** άνοιξ' τα **βορότ'ς**, κάν' τ'ς **βοτρετσάτ**.

13. Ήρταν αυτοί στα άλ'γα π'α, ρώτ'σαν. Πάλι **σθθέτιλι** πους τ' Μπεσσαλχίμ.
Νου, γιέρκουτ' **ουζέ** τώρα σ' αυτό τ' **ντβορέτς**. Μπεσσαλχίμς φουβάτ',
τλαίει: «Θα βγούν έμπρου μ' **ραζμπόινικ'** θα μι σκουτώσουν!» **Α ράνσε**
ραζμπόινικι ήταν **βοπσέ θ τσινιέ'** φουβούσαντιν αχ τ' αυτί' μάς κόρζιν.
14. Έρκουντιν, **νου, θμί'** του ψίκ. Τ' αλιπού 'ξέβη έβουρ τουν, έπλουσ' τα
κοθιόρς' πέρασαν μίσ' τα **βορότ'ς**. Λέει: «**Νου** τώρα, βασιλεί μ', στα μας
γιέν' ατίτικ ιργά' ούλ' καθαγιές - αδώ έχ' πέτιρς.. 'α, **θις σλόζενι** πέπιλς
εκεί - θα πάριτ' ένα πέτρα να ρίξ' μίσ' **πό'**». **Νου ραζ** τίτικ ιργά, **ζνάτσιτ**
τίτικ... Καθαείς πήρε 'π' ένα πέτρα έριξ' μίσ' **πόγριπ'** 'πέμ'ναν αυτοί **ραζ-**
μπόινικ' 'π'κάχ' τα πέτρις.
Τ' αλιπού άνοιξ' τα μπόρτ'ς... Γιέφαγαν, γιέπιναν, **πρίνιαλι** τ' νύφ' μι τ'
γαμπρό.
15. 'Γώ π'α ήμ'να ακεί 'ντάμα τουν' 'δώκανι μ' αχ τα ούλα τα **γοςτίντσις** να
τα φέρ'. Ήρτα ως αδώ, Νιούνια Γουργουρός* πέταξι σαχτάρι (α 'δώκανι
μ' άλουγ' π'α' τα πουδάρια τ' κασιτί'κα, του 'ράδ' τ' στουπίτικ'!). Τίγα
πάτ'σ' τ' άλ'γου μίσ' τα σαχτάρι, πήρ' φουτί... αλ'έν'ς τ' άλ'γου μ'! 'Χάσα
τα ούλα π'α.
Κχε... 'Ξέβα, ήρτα 'χω ς τίπτος π'α.

Παραμύθια των Ελλήνων της Αζοφικής (Ουκρανία)

* Νιούνια Γουργουρός: γειτόνισσα της αφηγήτριας

- κε μέσα στο παλάτι γρήγορα-γρήγορα και λέει: «Έρχονται οι στρατιώτες του βασιλιά· σηκωθείτε πάνω γιατί θα σας σκοτώσουν!» «Ωχ! Μα τι θα κάνουμε τώρα; πού θα κρυφτούμε;» Η αλεπού τους λέει: «Υπάρχει ένα υπόγειο, όλοι να μπείτε μέσα κι εγώ θα το κλειδώσω. Κι εγώ θα πω πως κανείς δεν είναι εδώ, μόνο εγώ θα είμαι εδώ!» Και τότε όλοι αυτοί οι ένας μετά τον άλλο πήγαν να κρυφτούν μέσα σ' αυτό το υπόγειο κι η αλεπού κλείδωσε τις πόρτες. Μετά με δική της πρωτοβουλία άνοιξε τις πόρτες του παλατιού, το συγύρισε, γυάλισε τις αυλόπορτες, τις άνοιξε και περίμενε να τους υποδεχτεί.
13. Η πομπή συνεχίζοντας το ταξίδι συνάντησε ένα κοπάδι αλόγων και ρώτησε: «Ποιανού είναι αυτά τα άλογα;» «Του Μπεσσαλχίμ!» αποκρίθηκαν οι βοσκοί. Έτσι φτάνουν λοιπόν στο παλάτι. Ο Μπεσσαλχίμ φοβάται, λέει: «Θα βγουν μπροστά μου οι ληστές και θα με σκοτώσουν!» (στα παλιά χρόνια οι ληστές είχαν γενικά τον «σεβασμό» μας κι εμάς τα κορίτσια μας φοβέριζαν με αυτούς).
14. Έφτασαν λοιπόν στο παλάτι κι η αλεπού βγήκε μπροστά τους, άπλωσε τα χαλιά και νιόπαντροι πέρασαν στην αυλή με τη βασιλική πομπή. Τότε η πονηρή αλεπού είπε: «Τώρα, λοιπόν, βασιλιά μου, εμείς έχουμε τέτοιο έθιμο που ο καθένας με την σειρά του πρέπει να πάρει μία πέτρα από αυτές που είναι στοιβαγμένες εδώ δίπλα και να την ρίξει μέσα στο υπόγειο». «Εντάξει! Λέει ο βασιλιάς, αν υπάρχει τέτοιο έθιμο, ας το κάνουμε όπως πρέπει». Τότε ο καθένας πήρε από μία πέτρα, την έριξε μέσα στο υπόγειο και έτσι οι ληστές έμειναν κάτω από τις πέτρες. Κι όταν τελείωσε αυτό, η αλεπού άνοιξε τις πόρτες του παλατιού: έφαγαν, ήπιαν και δεξιώθηκαν τη νύφη με τον γαμπρό.
15. Κι εγώ ήμουνα εκεί μαζί τους. Μου έδωσαν πολλά δωράκια να σας φέρω κι ένα άλογο με πόδια κατσικίσια και ουρά από στουπί. Όμως όταν έφτασα στο σπίτι μου η Νιούνια Γουργορός* πέταξε στάχτη μπροστά στις αυλόπορτες. Μόλις πάτησε το άλογο σ' αυτή, πήρε φωτιά, κι έτσι χάθηκαν όλα τα δώρα. Εγώ σώθηκα, αλλά ήρθα πίσω χωρίς τίποτα.

Παραμύθια των Ελλήνων της Αζοφικής (Ουκρανία)

* Νιούνια Γουργορός: γειτόνισσα της αφηγήτριας